

NOC SE SKŘÍTKY

Slunce se schovalo za obzor a poslední rudé paprsky koupou krajinu v nachu. Ve větvích akátů si pohrává slabý letní větřík a přináší sladkou vůni netykavek. Sedím na nádvoří staré zříceniny a upírám své zraky na usínající přírodu a probouzející se světla dole v civilizaci. Z dálky houká kalous a vyletují první netopýři. Hmyzu tu létá nespočet a ukřičení „Nyctalové“ předvádí vzdušné divadlo. Padá tma, na nebi se objevují první hvězdičky a hradní dvorek osvětluje svými lampičkami jen několik zapomenutých světlušek. I akrobaté se mi ztratili kdesi v temnotách. Rozbaluji celtu a chystám se ke spánku.

Ještě však než stihnu zamhouřit oči a uspat se ukolébavkou sarančí, vytrhne mě z blaženého usínání nepříjemný, skřípavý zvuk. Napřímím se na svém loži z vonícího pažitů a poslouchám – ovšem ticho, jen v lesíku se probudili puštíci a věčně hladová mláďata honí své rodiče, aby jim donesli něco na zub. Znovu uléhám. Avšak – skřek se ozývá znovu – a tentokrát z jiného místa. Znovu napínám uši do letní klidné noci a opět je ticho. Ten zvuk však odněkud znám – již někdy jsem jej slyšela. Ale kde? Teď se ozývá znovu – a zřetelněji. Konečně jej dokážu lokalizovat. Zdroj zvuku je přímo mezi kameny staré zdi. Podruhé se však ozve někde jinde – o kousek níž a trochu dál, a pak zase výš, a pak ještě výše, a naopak zase úplně dole... Jsem z toho zmatená. Vstávám, nahmatávám baterku a chci přijít na kloub této záhadě. Prohlížím zed' - ale je prázdná. Odnikud na mě nikdo nekouká, nikdo nepíská, úplný klid...

Vracím se pod příkrývku a únavou, po celodenním pochodu, konečně usínám. Ale jaký to je spánek! Ve snech se mi promítají pověsti o zříceninách hradů, o duších, zabitých lidech, bílých paních, ale i o skřítcích a satanech...

V tom mě z nepříjemného snění vytrhuje odporný chechtavý zvuk, který mi trhá snad mozek z hlavy. „Co je to?“ Vyděšeně jsem se posadila. Dábelský, velmi vysoký a nepříjemný zvuk, jako by jej vyloudil sám satanáš! A – ozývá se přesně z toho místa! Již při příchodu jsem si všimla, že ve zdi je malé, velmi úzké okénko do útrob hradu. Chtěla jsem do něj nakouknout, ale bylo moc vysoko. Možná jsem udělala dobře – co když se v hradě ukrývá peklo? Myšlenky, kterými byly prosycené mé sny, mě upoutaly do strnulé polohy. Bojím se pohnout rukama, nohama i každičkým drobným svalem kdekoli na těle. Oči upírám do temnoty, někde tam, tam jsou divná stvoření, která tak nelidsky křičí. Ale ne! Na nadpřirozené bytosti jsem nikdy nevěřila a ani věřit nebudu! To se musí vysvětlit rozumově! Vracím se k úvahám a snažím se přijít na to, které zvíře by mohlo vydávat takové zvuky. Ptáci – ti určitě ne. Možná savec? A teď jsme zas kousek od skřítků. Poručte svědomí, zvláště na tak magickém místě, jako je zřícenina. A v hradbách to teď žije! Z tajemného otvoru se stále ozývá hašteřivý, nepříjemně pisklavý zvuk a „skřítků“ mezi kameny zdi se teď prohání několik.

Konečně se mi podařilo na chvíli usnout. Jako však v zápětí mě budí onen dábelský smích – a teď tak blízko! Přímě nad hlavou. Bojím se otevřít oči. Bojím se shlédnout co se kolem mě děje. Na pohádky už dávno nevěřím, ale teď mi připadá, že mě ovládá nějaká čarovná síla. Konečně jsem se odvážila. Pomaličku otvírám jedno oko. Hvězdy blednou a svou moc pomalu získává další den. Za chvíli zakokrhá první kohout a snad budu zachráněna z moci dábelské! Otvírám i druhé oko a zírám nad sebe. A kohopak to tu nemáme! Vidím hejno svých sousedů, kteří tu byli i z večera. Nízko nade mnou se v kruhu točí alespoň

dvacítku netopýrů rezavých. A jak jsou po noci nevyprávění. Z jejich štěbetání mě začíná bolet hlava. Ale ještě tři, dvě a poslední kolečko, a jeden za druhým, pěkně postupně, mizí v oné tajemné díře, ze které se ozývaly pekelné zvuky. Ještě chvíli si povídají a mě se začíná vyjasňovat, stejně jako bledne obloha. To „peklo“, které skrývá tajemné podzemí tohoto hradu, to je netopýří kolonie! A co ti druzí skřítky? Vždyť to jsou – ano, jsou to přeci plši! Jak jsem jen na ně mohla zapomenout! Teď se určitě červenám, jak jsem jen mohla nepoznat tyhle běžná zvířátka a bát se jich? Vždyť přeci nadpřirozeno „neexistuje“ – alespoň pro takového ateistu, jako jsem já. Ale co kdyby náhodou? Raději balím batoh a rychle mizím z hradu.

Pomaloučku svítá. Sluneční paprsky se ukazují na opačné straně, než se včera skovály, a kreslí do probouzejícího se lesa tajemné obrazce. V dubech prozpěvuje kos a v orosené trávě snídá stádo daňků. Bude horký letní den. Magický den s kouzly, která dokáže připravit jen příroda...

autorka: Kateřina Ševčíková, 18 let, Olomouc

1. místo v soutěži „Jak jsem potkal netopýry“ (kategorie nad 15 let)